

העליון, ומשם נסע בדרגות וירד ממעלה למטה, והכל נדבק במקומו פראוי.

וכאן פשתסתפל בדרגות, תמצא את סוד החכמה העליונה. מה פתוב? וילך למסעיו מנגב. מצד הימין, ראשית העולם העליון הנסתר העמק למעלה עד אין סוף. וירד דרגה אחר דרגה ועד מנגב ועד בית אל, ממעלה למטה.

וכתוב ויקרא שם אברם בשם ה'. נדבק היחוד במקומו פראוי, שפתוב אל מקום המזבח אשר עשה שם פראשנה. מה זה אשר עשה שם? שהעלה אותה ממטה למעלה, ועכשו ירד בדרגות ממעלה למטה כדי שלא תזוז מאותן הדרגות העליונות והם לא יזוזו ממנה, ויתיחד הכל ביחוד אחד פראוי.

אז התעטר אברהם והיה לחלק גורלו של הקדוש ברוך הוא ודאי. אשריהם הצדיקים שמתעטרים בקדוש ברוך הוא והוא מתעטר בהם. אשריהם בעולם הזה ואשריהם בעולם הבא. עליהם פתוב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ, וכתוב (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום.

הלכו. פשהגיעו לשדה אחד ישבו. פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים כה) פנה אלי וחנוני. בפסוק הזה יש להסתפל בו, והרי בארנו אותו בכמה מקומות. אבל בפסוק הזה דברים נסתרים יש בו. פנה אלי - וכי דוד אמר פנה אלי וחנוני? אלא בעבור דרגתו ש הוא מתעטר בה הוא אמר. (שם) פנה עזר לעבדך - תנה עזר זה העז העליון, כפתוב (שמואל א-ב) ויתן עז למלכו. מאן מלכו? זה

בדרגין ונחית מעילא לתתא ואתדבק כלא באתריה כדקא יאות.

והבא פד תסתפל בדרגין תשפח רזא דחכמתא עלאה. מה כתיב וילך למסעיו מנגב. מסטרא דימינא שירותא דעלמא עלאה סתימא עמיקא לעילא עד אין סוף, ונחית דרגא בתר דרגא (ער) מנגב ועד בית אל מעילא לתתא.

וכתיב ויקרא שם אברם בשם יי אדבק יחודא באתריה כדקא יאות דכתיב אל מקום המזבח אשר עשה שם פראשונה. מאי אשר עשה שם, דסליק לה מתתא לעילא. והשתא נחית בדרגין מעילא לתתא, בגין דהיא לא תעדי מאנון דרגין עלאין, ואנון לא יעדון מנה, ויתיחד כלא ביחודא חדא כדקא יאות.

כדון אתעטר אברהם והיה חולק עדביה דקודשא בריה הוא ודאי. זכאין אנון צדיקייא דמתעטרי ביה בקדשא בריה הוא והוא מתעטר בהון. זכאין אנון בעלמא דין וזכאין אנון בעלמא דאתי. עלייהו כתיב, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ. וכתוב, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום.

אזלו, פד מטו בחד פי חקל יתבו. פתח רבי שמעון ואמר (תהלים כה) פנה אלי וחנוני וגו'. האי קרא אית לאסתפלא ביה, והא אוקימנא ליה בכמה אתר. אבל בהאי קרא מלין סתימין אית ביה. פנה אלי. וכי דוד אמר פנה אלי וחנוני. אלא בגין דרגא דיליה דאיהו אתעטר ביה קאמר. תנה עזר לעבדך, תנה עזר דא עז עלאה כדכתיב, (שמואל א ב) ויתן עז למלכו. מאן מלכו דא מלך סתם מלכא

מִלָּךְ סֵתָם, מִלָּךְ הַמְּשִׁיחַ. אִף כָּאן
לְעֶבְדְּךָ זֶה מִלָּךְ הַמְּשִׁיחַ, כְּמוֹ
שְׁאֲמַרְנוּ מִלָּךְ סֵתָם.

וְהוֹשִׁיעָה לְבָן אֲמַתְךָ - וְכִי לֹא
הִיָּה בֶן יִשְׂרָאֵל, עַד שְׁאֲמַר בְּשֵׁם
שֶׁל אֱמוּנָה וְלֹא בְּשֵׁם שֶׁל אֲבוֹתָיו?
אֲלֵא הִנֵּה הַקְּמָנוּ, שְׁפָאֵשׁר יָבֵא
אָדָם לְקַבֵּל דְּבַר עֲלִיוֹן לְהַזְכִּיר,
צָרִיךְ לְלַכֵּת בְּדַבָּר שֶׁהוּא וְדָאֵי,
וְעַל כֵּן הַזְכִּיר אֶת אֱמוּנָה וְלֹא אֶת
אֲבוֹתָיו. וְעוֹד, הִנֵּה שְׁנֵינֵינוּ (שְׁחַרְחִי) שְׁזָה
מִלָּךְ כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בֵּא רְאֵה מַה
כְּתוּב. וַיְהִי רִיב בֵּין רַעֲי מְקַנְהַ
אֲבָרָם, רַב כְּתוּב חֶסֶר יו"ד.
שְׂרָצָה לוֹט לְחֹזֵר לְעֶבְדָּה הַזָּרָה
שְׁעוֹבָדִים יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ, וְסוֹף
הַכְּתוּב מוֹכִיחַ, שְׁכְּתוּב וְהַכְּנַעֲנִי
וְהַפְּרָזִי אֵז יוֹשֵׁב בְּאָרֶץ. וּמִנֵּינן לָנוּ
שְׁלוֹט חֹזֵר לְסוּרוֹ הָרַע לְעֶבְדָּה
זָרָה? שְׁכְּתוּב וַיִּסַּע לוֹט מִקְּדָם.
מַהוּ מִקְּדָם? מִקְּדָמוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם.
כְּתוּב כָּאן וַיִּסַּע לוֹט מִקְּדָם,
וְכְּתוּב וַיְהִי בְּנִסְעָם מִקְּדָם. מַה
לְהֵלֵךְ נְסִיעָה מִקְּדָמוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם
- אִף כָּאן כֵּן.

בֵּינָן שְׂרָצָה אֲבָרָהֶם שְׁלִכְךָ נָטָה
לְבוֹ שֶׁל לוֹט, מִיָּד - וַיֵּאמֶר אֲבָרָם
אֵל לוֹט וְגו' הַפְּרָד נָא מֵעָלַי.
אֵינְךָ כְּדָאֵי לְהַתְּחַבֵּר עִמִּי. אֵז
נִפְרָד מִמֶּנּוּ אֲבָרָהֶם וְלֹא רָצָה
לְלַכֵּת וְלְהַתְּחַבֵּר עִמּוֹ, שְׁכָל מִי
שְׁמַתְחַבֵּר לְרָשָׁע, סוֹפוֹ לְלַכֵּת
אֲחֵרָיו וְלְהַעֲנִשׁ בְּגִלְלוֹ.

מִנֵּינן לָנוּ? מִיְהוֹשֻׁפֵּט שֶׁהַתְּחַבֵּר
עִם אֲחָאָב, וְאֶלְמָלָא זְכוֹת אֲבוֹת
נִעְנָשׁ שָׁם, שְׁכְּתוּב (דְּבָרֵי הַיָּמִים - ב' יח)
וַיִּזְעַק יְהוֹשֻׁפֵּט. וְאֵז נִצָּל, שְׁכְּתוּב
וַיִּסִּיתֶם אֱלֹהִים מִמֶּנּוּ, וְעַל כֵּן לֹא
רָצָה אֲבָרָם לְלַכֵּת עִם לוֹט. וְעַם
כָּל זֶה לֹא רָצָה לוֹט לְחֹזֵר מִסּוּרוֹ
הָרַע, אֲלֵא וַיִּבְחַר לוֹ לוֹט אֶת כָּל
כְּפַר הַיִּרְדֵּן וַיִּסַּע לוֹט מִקְּדָם. נִסַּע
מִקְּדָמוֹנוּ שֶׁל הָעוֹלָם, וְלֹא רָצָה

מְשִׁיחָא. אוֹף הָכָא לְעֶבְדְּךָ דָּא מִלָּפָא מְשִׁיחָא
כְּדָאֲמַרְן מִלָּךְ סֵתָם.

וְהוֹשִׁיעָה לְבָן אֲמַתְךָ, וְכִי לֹא הָוָה בְּרִיָּה דִּישִׁי
אִיהוּ עַד דְּאִיהוּ אָמַר בְּשֵׁמָא
דְּאִמִּיהָ וְלֹא בְּשֵׁמָא דְּאֲבוּיָ. אֲלֵא הָא אוֹקִימָנָא
דְּכַד יִיתִי בַר נֶשׁ לְקַבֵּל מְלָה עֲלָאָה לְאֲדַכְרָא,
בְּעֵי לְמַהֲרָה בְּמְלָה דְּאִיהוּ וְדָאֵי. וְעַל דָּא אֲדַכְרָא
לְאִמִּיהָ וְלֹא לְאֲבוּיָ. וְתוּ הָא תְּנִינָן (ד"א ל"ג דְּהָא)
דְּדָא מִלָּךְ כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב וַיְהִי רִיב
בֵּין רַעֲי מְקַנְהַ אֲבָרָם, רַב כְּתִיב חֶסֶר
יוד, דְּבָעָא לוֹט לְמַהֲדַר לְפוּלְחָנָא נּוֹכְרָאָה
דְּפִלְחֵי יְתִבֵי אַרְעָא, וְסוֹפִיָה דְּקָרָא אוֹכַח
דְּכְתִיב וְהַכְּנַעֲנִי וְהַפְּרָזִי אֵז יוֹשֵׁב בְּאָרֶץ.
וּמִנֵּינן דְּלוֹט אֶהְדַּר לְסַרְחָנִיָּה לְפוּלְחָנָא
נּוֹכְרָאָה, דְּכְתִיב וַיִּסַּע לוֹט מִקְּדָם. מַאי
מִקְּדָם, מִקְּדָמוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם. כְּתִיב הָכָא וַיִּסַּע
לוֹט מִקְּדָם וְכְתִיב וַיְהִי בְּנִסְעָם מִקְּדָם מַה
לְהֵלֵךְ נְטִילוֹ מִקְּדָמוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם אוֹף הָכָא כֵּן.
בֵּינָן דִּידַע אֲבָרָהֶם דְּלוֹט לְהָכִי נָטִי לְבִיָּה.
מִיָּד וַיֵּאמֶר אֲבָרָם אֵל לוֹט וְגו' הַפְּרָד נָא
מֵעָלַי. לִית אַנְתָּה כְּדָאֵי לְאַתְחַבְרָא בְּהָדָאֵי.
כְּדִין אַתְפָּרֵשׁ אֲבָרָהֶם מִנִּיָּה וְלֹא בָּעָא לְמִיָּהָרָה
וְלְאַתְחַבְרָא עִמִּיהָ, דְּכָל מָאן דִּיתְחַבֵּר לְחַיִּיבָא
סוֹפִיָּה לְמִיָּהָרָה אֲבַתְרִיָּה וְלְאַתְעִנָּשׁ (דף 99 ע"ב)
בְּגִינִיָּה.

מִנֵּינן מִיְהוֹשֻׁפֵּט דְּאַתְחַבֵּר עִם אֲחָאָב
וְאֶלְמָלָא זְכוֹ דְּאַבְהֵן אַתְעִנָּשׁ תְּמָן
דְּכְתִיב, (דְּבָרֵי הַיָּמִים ב' יח) וַיִּזְעַק יְהוֹשֻׁפֵּט. וְכְדִין
אַשְׁתַּזִּיב דְּכְתִיב וַיִּסִּיתֶם אֱלֹהִים מִמֶּנּוּ. וְעַל
דָּא לֹא בָּעָא אֲבָרָם לְמִיָּהָרָה בְּהָדִיָּה דְּלוֹט. וְעַם
כָּל דָּא לֹא בָּעָא לוֹט לְמַהֲדַר מִסּוּרְחָנִיָּה אֲלֵא
וַיִּבְחַר לוֹ לוֹט אֶת כָּל כְּפַר הַיִּרְדֵּן. וַיִּסַּע לוֹט